

Sygnatura akt II AKa 371/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2024 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Cezariusz Baćkowski

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka (spr.)

SA Robert Zdych

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Artura Jończyka

po rozpoznaniu 27 maja 2024 r.

sprawy K. G.

oskarżonego o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z 22 maja 2023 r. sygn. akt III K 30/23

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego K. G. na rzecz Skarbu Państwa 1400 zł tytułem kosztów sądowych w tym 1380 zł opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 22 maja 2023 r., III K 30/23 uznał K. G. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284§2 KK w zw. z art. 294§1 KK i za to, przy ustaleniu, że wartość naczep wynosiła łącznie 388.900 zł wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat oraz karę grzywny 300 stawek dziennych po 20 zł każda.

Wyrok zaskarżyła w całości obrończyni oskarżonego adw. R. K. zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego:

a) tj. art. 1§1 KK w zw. z art. 9§1 KK polegającą na pociągnięciu oskarżonego do odpowiedzialności, pomimo że w jego zachowaniu nie było zamiaru umyślnego,

b) art. 284§2 KK polegającą na błędnej wykładni pojęcia przywłaszczenia;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.

a) art. 7 KPK polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego,

b) art. 92 KPK przez pominięcie, że ustalone okoliczności wskazujące na uzasadnione prawo do używania przedmiotów leasingu i odmowę ich wydania wskazują, że oskarżony nie wyczerpał znamion „przywłaszczenia powierzonej rzeczy ruchomej”,

c) art. 170§2 KPK w zw. z art. 366§1 KPK polegającą na nieuwzględnieniu wniosku oskarżonego złożonego w odpowiedzi na akt oskarżenia,

d) art. 440 KPK przez całkowite pominięcie prawa i argumentów oskarżonego, który używał przedmioty leasingu, gdy prawo karne wyjątkowo służy stronom do dochodzenia roszczeń natury cywilnej.

We wniosku odwoławczym skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył co następuje. Apelacja jest bezzasadna, gdyż sąd pierwszej instancji nie popełnił błędów wskazanych w skardze. Przeciwnie, sąd a quo ocenił dowody swobodnie według kryteriów określonych w art. 7 KPK i ustalił fakty odpowiadające treści przeprowadzonych dowodów. Sąd prawidłowo ocenił zachowanie oskarżonego jako wypełniające znamiona przepisu art. 284§2 KK, a zaskarżone orzeczenie zostało uzasadnione w stopniu wymaganym przez przepisy art. 424§1 i 2 KPK.

Przechodząc do szczegółowych uwag zważyć należy, że uzasadnienie apelacji opiera się na argumentach przedstawionych przez oskarżonego w odpowiedzi na akt oskarżenia (k. 258). W rozpoznawanej skardze prawie dosłownie powtórzono argumenty i tezy podane w odpowiedzi na akt oskarżenia wskazując, że uzasadniają one wadliwość zaskarżonego wyroku. Rzecz w tym, że sąd pierwszej instancji znał treść wymienionego dokumentu, gdyż został on ujawniony na rozprawie w dniu 22 maja 2023 r. (k. 275). Argumenty i okoliczności tam podane, sąd meriti odrzucił bądź uznał za niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem, w apelacji powtarza się te same racje, zamiast kwestionować oceny i ustalenia dokonane przez sąd pierwszej instancji. Uzasadnienie apelacji kontestuje zatem akt oskarżenia, a nie wyrok wydany w rozpoznawanej sprawie. Już z tych powodów, apelację należy ocenić jako niezasadną.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 170§2 KPK przez nieuwzględnienie wniosku dowodowego zawartego w odpowiedzi na akt oskarżenia. W tej kwestii zważyć należy, że oskarżony o terminie rozprawy głównej zaplanowanej na 22 maja 2023 r. został zawiadomiony w dniu 24 kwietnia 2023 r. (k. 274). Przebywając w tym czasie w zakładzie karnym nie żądał doprowadzenia na rozprawę. Nie usprawiedliwił też w inny sposób nieobecności na rozprawie. Sąd ujawnił wnioski dowodowe oskarżonego, wzywając strony do wyrażenia stanowiska, po czym oddalił te wnioski, gdyż okoliczności, które miały być udowodnione, tj. rozliczenia finansowe z leasingodawcą oraz wysokość uiszczonych rat leasingowych, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (k. 275v). Oskarżony rezygnując z udziału w rozprawie, dobrowolnie i świadomie pozbawił się nie tylko możliwości obrony własnego wniosku, ale także zgłaszania dalszych wniosków dowodowych, a przede wszystkim złożenia wyjaśnień i wykazania niezasadności skargi publicznej.

Bezzasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 7 KPK, tym bardziej, że nie podano sposobu, w jaki sąd miał naruszyć ten przepis. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika zaś, że sąd a quo ocenił wyjaśnienia oskarżonego oraz jego uwagi zamieszczone w odpowiedzi na akt oskarżenia i zeznania W. C. z firmy windykacyjnej, który na zlecenie leasingodawcy prowadził czynności poszukiwawcze trzech naczep będących przedmiotem leasingu, a także zeznania dalszych świadków i inne dowody zawnioskowane przez oskarżyciela publicznego i przeprowadzone z urzędu.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego sąd meriti miał w polu widzenia jego twierdzenia, że regularnie płacił raty leasingowe oraz inne zobowiązania wynikające z zawartych umów leasingowych, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umów leasingowych, że leasingodawca wadliwie księgował uiszczane przez niego wpłaty, że zaprzeczył przywłaszczeniu naczep, że kwestionował wysokość szkody, że leasingodawca odzyskał wszystkie naczepy. Nie budzi więc wątpliwości, że oceniając dowody ujawnione w sprawie, sąd a quo uwzględnił okoliczności przemawiające na

korzyść oskarżonego, stosownie do dyrektywy wyrażonej w art. 4 KPK. Nadmienić należy, że w skardze nie podano, aby sąd meriti pominął jakiś dowód bądź ustalił fakty na podstawie dowodów, których nie ujawnił na rozprawie głównej.

Ustalając fakty mające istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego sąd pierwszej instancji szczegółowo wyjaśnił, dlaczego uznał, że jego zachowanie wypełnia znamiona typu przestępstwa z art. 284§2 KK. Sąd ustalił, że odmawiając wydania naczep i ukrywając je przed leasingodawcą, oskarżony zaimplementował zamiar ich przywłaszczenia, tj. traktowania jak własne, jak składniki swojego majątku. Na podstawie ustalonych faktów sąd uznał, że oskarżony miał zamiar przywłaszczyć wymienione naczepy i jest winny, gdyż mógł postąpić zgodnie z normą nakazującą zwrócić naczepy na wezwanie leasingodawcy, ale świadomie tego nie uczynił.

Oczywiście bezzasadne są zarzuty obrazy przepisów art. 92 KPK i art. 440 KPK. Pierwszy z nich nakazuje uczynić podstawą orzeczenia całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia, a z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jasno wynika, że sąd dopełnił tego obowiązku. Twierdzenie, że sąd pominął okoliczności wskazane w treści zarzutu świadczy zaś o tym, że autorka nie zaznajomiła się z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku. Niezrozumiały, żeby nie używać bardziej dosadnych słów, jest zarzut obrazy art. 440 KPK. Autorce apelacji umknęło, że wymieniony przepis dotyczy możliwości orzekania przez sąd odwoławczy poza granicami zaskarżenia, a zatem nie może być naruszony przez sąd pierwszej instancji. Podnoszenie takiego zarzutu świadczy zaś o dopatrywaniu się treści, które nie wynikają z tego przepisu.

To samo należy powiedzieć odnośnie do zarzutu obrazy przepisu art. 1§1 KK w zw. z art. 9§1 KK i odesłać autorkę apelacji do wypowiedzi dogmatyków prawa karnego procesowego oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczących zasad formułowania zarzutów odwoławczych.

Bezzasadny jest również zarzut obrazy przepisu art. 284§2 KK polegający na błędnej wykładni pojęcia przywłaszczenia. I w tym względzie skarżące umknęło, że zarzut obrazy prawa materialnego powinien być podnoszony jedynie wtedy, gdy nie kwestionuje się okoliczności zdarzenia, a zatem dopiero wtedy, gdy akceptuje się ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji. Tymczasem w ocenianej apelacji kwestionuje się ocenę dowodów oraz fakty ustalone przez sąd a quo. Jeżeli więc twierdzi się, że sąd wadliwie ocenił dowody ujawnione w sprawie oraz ustalił fakty, które nie odpowiadają rzeczywistemu przebiegowi zdarzenia, to pozbawione racji jest zarzucanie sądowi wadliwej wykładni przepisu art. 284§2 KK. Taki zarzut byłby możliwy, gdyby w apelacji akceptowano ocenę dowodów i ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji.

Mając na względzie powyższe uwagi należy stwierdzić, że bezzasadny jest wniosek odwoławczy domagający się zmiany zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego.

W świetle wymienionych uwag, orzeczono jak na wstępie.

<i>SSA Jerzy Skorupka</i>	<i>SSA Cezariusz Baćkowski</i>	<i>SSA Robert Zdych</i>
----------------------------------	---------------------------------------	--------------------------------